

Hoffmann József:
Miért vagyunk diszpenzacionalisták

Az Ige arra figyelmeztet bennünket, hogy meg kell vizsgálnunk a dolgokat!

Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok! (1Thess 5:21)

Megpróbáljatok = megvizsgáljatok

Tehát: tényleg **mindent** meg kell vizsgálnunk?

Azt gondolom, hogy nem kell megvizsgálnunk az összes létező nézetet, de azokat igen, amelyekkel találkozunk és különösen azokat, amelyeket követni szándékozunk.

Hasonlóan, ahogyan nem kell minden létező ételt megvizsgálnunk, hogy fogyasztható-e, de amit meg kívánunk enni, azt érdemes megvizsgálni, hogy nem romlott-e, nem tartalmaz-e káros összetevőket.

Kivételt képez persze, ha valaki az ÁNTSZ-nél dolgozik, és az a foglalkozása, hogy az élelmiszerek minőségét vizsgálja. De ehhez megfelelő képzettség, felkészültség szükséges.

Így van ez a teológiában is: csak a képzett teológusoknak kell és érdemes az összes teológiai irányzattal, nézettel foglalkozniuk. A többi hívőnek csak azzal, amit neki „felkínálnak”. **De azt meg kell vizsgálnia**, Pál utasítása szerint!

Érdemes megfigyelnünk, hogy Pál azt is mondta, hogy ami jó, biblikus tanításnak, gyakorlatnak találtatik, **azt megtarthatjuk**.

Tehát **nem azt mondja** Pál, hogy **semmi újat** nem szabad elfogadnunk. Nem zárja ki a lehetőségét annak, hogy hívők az évek során az Igét tanulmányozva olyan felismeréseket tegyenek, amikre az elődeik nem gondoltak.

Lutherig például a hit általi, kizárólag kegyelemből való megigazulás tana teljesen feledésbe merült. Előtte évszázadokig nem ismerték. Luther azonban az Ige alapos és alázatos tanulmányozása során újra felismerte és tanítani kezdte. Önmagában az, hogy egy tantételt előtte sokáig vagy egyáltalán nem ismertek, nem jelenti azt, hogy az ne lehetne igaz.

A feltétel az, hogy egy új nézetnek is biblikusnak kell lenni, összhangban kell lenni a már korábban, az Igében kijelentett igazságokkal. Tehát **egy nézet újsága nem jelenti automatikusan annak helytelenségét**.

Ez azért fontos, mert különösen a diszpenzacionalizmust támadják azzal, hogy új nézet, melyet a ma ismert formájában nem találunk meg a régebbi korok nézetei között.

De önmagában ez még nem elég indok, hogy helytelennek bélyegezzék meg.

Persze napjainkra különösen jellemző, hogy minden korábbi korhoz képest szaporodnak a tévtanítók, és a hamis nézetek. Ezért indokolt a fokozott óvatosság!

A szektává váláshoz az egyik legjobb út úgy vezet, hogy **bennfentessé válik a teológiánk**. Ez akkor következik be, amikor vakon követjük azt a tanítást, amit az elődeinktől hallottunk, és nem ütköztetjük azt más keresztyén tanítók véleményével.

Ez a problémája a Jehova Tanúinak például. Csak az olyan tanítást hallgatják meg, ami a vezetőségtől, az Órtorony Társulattól származik, minden mást élből elutasítanak.

Egy bibliai nézet helyességét az erősíti meg, ha meg tudjuk védeni a kritikákkal szemben. Nem pedig az, ha bedugjuk a fülünket a kritikákra. A struccpolitika egy darabig talán működik, de aztán csak még nagyobb problémákat okoz.

Már korábban is használtuk azt a módszert, hogy megvizsgáltuk az adott nézet eredetét, tartalmát, és lehetséges következményeit. Kövessük most is ezt a módszert a korszakos teológiai szemlélet megítéléséhez.

1) Eredete (forrása)

Az első irány, ahonnan sok kritika éri dizspenzacionalizmust, az annak eredete.

Két területen is: első a viszonylagos újsága, és a második azok a személyek, akik kidolgozták, majd terjeszteni kezdték.

a)

Ahogy már volt róla szó, az új nem jelenti azt, hogy feltétlenül rossz is. De sokkal alaposabban kell megvizsgálni egy új nézetet, mint egy már régi, letisztult, általános elfogadást nyert tantételt.

Az üdvtörténeti korszakok nézete a most, általunk ismert formában nem volt megtalálható a keresztyénség régebbi időszakában, mert azt csak a XIX. században kezdték különböző teológusok kidolgozni.

De ez nem azt jelenti, hogy a korábban élt hívők gyökeresen mást hittek volna ezekről a kérdésekről. Már említettük, hogy a korszakos nézet nem érinti a megigazulás, az üdvösség megkapásának módját. A megtérés minden korban hit által, Isten kegyelméből volt lehetséges, és így van ez mai is, sőt, a jövőben is így lesz a Millenniumban is.

A dolog kicsit hasonlat a dinoszauruszokhoz. Ez a szó azért nincs benne a Bibliában, mert szintén csak az újabb időkben alkották meg. Értelmetlen tehát azt kutatni, hogy mondjuk Ágoston hogyan gondolkozott a dinoszauruszokról, mert a szó maga nem is létezett az ő idejében, és az egész kérdés nem is foglalkoztatta az akkori kor hívőit, de másokat sem.

Most nincs idő rá, hogy belemenjünk abba, hogy mit hittek ezekről a kérdésekről a régebbi keresztyének, de a lényeg az, hogy többnyire nem foglalkoztak a dizspenzacionalizmusban felvetett kérdésekkel.

Egy példával élve: egy régi festményt nagyítóval szemlélve esetleg sokkal több részletre leszünk figyelmesek, de ez nem jelenti azt, hogy mást látnánk, mint akik akkor nézték a képeket, amikor még nem létezett nagyító.

A korszakos teológiai szemlélet tehát segít mélyebben, alaposabban megértenünk Isten tervét a történelem menetére nézve, de nem jelenti azt, hogy mást látunk bele a Bibliába. Olyasmit esetleg, ami nincs is benne.

Egy nézet újsága tehát kell, hogy fokozott óvatosságra készítessen bennünket, de önmagában nem érv a helytelensége mellett!

b)

A másik terület, amit nézet eredetével kapcsolatban kritikával illetnek, azok ellen a személyek ellen irányul, akik a korszakos teológiai nézetet kidolgozták, és hirdetni kezdték.

Első sorban is John Nelson Darby ellen.

Darby angol volt (1800-1882), és jogász végzettségű. A 20-as éveiben tért meg, és az anglikán egyházhoz csatlakozott, ahol hamarosan lelkipásztor lett. De rövidesen felismerte, hogy az anglikán egyház nem képviseli az igazi bibliai nézeteket, ezért otthagya őket.

Úgy gondolom, hogy ez egy figyelemre méltó körülmény. Valaki lelkipásztor egy gyülekezetben, prédikál, tanít, lelkipálcázást végez, és egyszer csak rájön, hogy nagy része annak, amiről tanítania kell, nem igaz. De nem csak, hogy rájön erre, de van bátorsága elhagyni az „állását” úgymond, az egzisztenciáját, és elmenni máshova, ahol az igazságot hirdetik. Gondolom, ez elég erős bizonyítéka annak, hogy Darby tényleg megtért ember volt, nem csak névleges keresztyén.

Végül a Plymouth testvérgyülekezetekhez csatlakozott. Itt kezdett teológiával foglalkozni. Nagyon sok könyvet írt. Nem célom most Darby élettörténetét részletesen bemutatni. Ami fontos, hogy Darby kétség nélkül megtért, újonnan született ember volt.

Amikor egy nézet eredetét vizsgáljuk, **azt kell elsősorban megvizsgálnunk, hogy akitől, akiktől a nézet ered, azok valóságos hívők-e, nem csupán vallásos, látszatkeresztyének-e?** De nem kell azt várnunk, hogy hibátlanok legyenek.

Mert ha csak tökéletes emberektől fogadnánk el igemagyarázatokat, akkor be kellene szüntetni minden prédikációt, és ki kellene dobni minden keresztyén könyvet. Melyik hívő tökéletes ugyanis? Kinek a múltjában nincsenek ugyanis olyan dolgok, amelyek nem éppen keresztyéni jellegűek.

Én például korábban rokonszenveztem a a New Age mozgalom bizonyos nézeteivel. Ma már elítélem ezeket, de megtérésem előtt még az interneten is népszerűsítettem ezeket.

Darbyról is elmondható, hogy kapcsolatba került különböző olyan emberekkel, csoportokkal, akik nem képviseltek biblikus álláspontot több kérdésben sem.

Sőt, magának Darbynak a teológiai nézeteivel sem mindegy értünk egyet sem mi, sem mások, akik pedig most a diszpenzációs teológiát követik.

Magának a korszakos teológiai nézetnek az ötlete – **jobb szó: gondolata** -, nem Darbytól származik, de kétségtelenül ő dolgozta ki és rendszerezte oly módon, hogy aztán az el tudjon terjedni. Az USA-ban aztán C. I. Scofield magyarázatos Bibliája segítségével terjedt el. Egyébként Scofield-ot és más teológusokat is hevesen támadják a diszpenzacionalizmus kritikusai.

Le kell szögeznünk, hogy vannak esetek, amikor joggal.

De amit fontos meglátnunk, és hangsúlyoznunk, hogy a nézet megalkotásában és csiszolásban, majd pedig népszerűsítésében is döntően újjászületett keresztyének vettek részt!

Ahhoz, hogy egy nézetet, már annak eredetének a vizsgálatánál elvessünk-e vagy sem, ugyanis az a fontos, hogy tényleges hívőktől ered-e, nem pedig az, hogy mindenben tökéletesek voltak-e azok a hívők. Természetesen, ha egy hívő folyamatosan bűnben él, akkor tőle minden bizonnyal nem fognak biblikus nézetek származni. De ez a korszakos teológia képviselőiről nem mondható el.

Sőt, még az egyik kritikus is ezt írta:

„A diszpenzacionalisták a gyülekezetünk legjobb keresztyénei voltak, akiknek a Szentírásba vetett hite mély volt, és akiknek szíve égett az Úrért”

Például Watchman Nee-ről, a híres kínai igehirdetőről is elmondható, hogy sokkal nagyobb volt a hite, és az Isten iránti odaszántsága, mint amilyen jó volt a teológiája. Potter bácsi egyszer azt mondta róla, hogy odaadná az összes teológiai tudását, ha olyan hite lehetne, mint Watchman Nee-nek volt.

Inkább a hitünk legyen a helyén, és a teológiánk legyen hiányos, mint fordítva!

Összegezve tehát az eredet kérdését, azt kell látnunk, hogy bizonyosan újjászületett keresztyénektől ered, majd a későbbiekben is ténylegesen hívő teológusok képviselték. Ettől még lehetséges, hogy tévedtek, de a nézet eredete nem követeli meg, hogy az alapján automatikusan elvessük. Szemben mondjuk az ökumenizmussal.

Rátérhetünk tehát a nézet tartalmának vizsgálatára, hogy az vajon biblikusnak tekinthető-e.

2)

Ismételjük át gyorsan, hogy mik is a korszakos teológiai szemlélet főbb sajátosságai, hogy aztán megnézhesük, melyekben és hogyan kritizálják ezeket.

Három fő sajátosságát lehet kiemelni a korszakos teológiai nézetnek:

- 1) A Biblia következetes szó szerinti, vagy normális értelmezése. Ez az „azt jelenti, ami oda van írva” elv. Vagyis, ha a szövegnek van egy elsődleges, normális értelmezése, akkor fogadjuk el, nem keresünk mögöttes tartalmat. Csak ahol a szó szerinti jelentés értelmetlen lenne, ott keresünk átvitt értelmet, mögöttes tartalmat. Pl.: „...*a mező minden fáit tapsolnak*” (Ézs. 55:12) kifejezésnek világos, hogy nem szó szerinti jelentése van.

Más néven lehet ezt nyelvtani-történelmi magyarázatnak is nevezni. Vagyis a normális beszéd nyelvtani szabályai szerint kell értelmezni a bibliai szövegeket, úgy, ahogyan az adott történelmi korszakban is értették azokat. Nem adunk allegorikus, átvitt értelmű jelentést olyan igeszakaszoknak, amelyek ezt nem indokolják. Vagyis amelyeknek adható normális, szó szerinti értelmezés is. Következésképpen ragaszkodunk is ehhez az elvhez, nem teszünk benne kivételeket.

Egy példa az ilyen allegorizálásra az, ahogyan Kálvin János a Róma 11:26-ot magyarázta:

Róma 11:25-26

(25) *Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higgyétek, hogy a megkeményedés Izraelre nézve csak részben történt, ameddig a pogányok teljessége bemegy.*

(26) *És így az egész Izrael megtartatik, amint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat:*

Elég világos ebből az igeszakaszból, hogy különbség van Izrael, mint nép és a pogányokból lett hívők között. Kálvin teológiai nézetében azonban Izrael és a gyülekezet egy és ugyanaz, csak más néven.

Kálvin tehát „*az egész Izrael megtartatik*” kifejezést úgy értelmezi, hogy ez magában foglalja a megtért zsidókat és pogányokat is, tehát az „Izrael” kifejezést allegorikusan az úsz-i Gyülekezetre vonatkoztatja, a helyett, hogy szó szerint értelmezve a test szerinti Izráelt értené alatta. Ez a spiritualizálás, vagy elszellemiesítése az Igének

- 2) A második jellegzetessége a korszakos teológiai látásnak a határozott különbségtétel Izrael és a Gyülekezet között Isten tervében. Hogy mi ez a különbség, arra még ráfogunk térni.
 - 3) A harmadik pedig az üdvtörténet korszakokra, háztartásokra bontása, amikor Isten más életszabályokat, rendelkezéseket adott az embereknek. Ezzel már részletesen foglalkoztunk, ma erre nem fogunk kitérni.
- + 1) Nem a leglényegesebb, de szintén jellemző sajátosság, hogy a diszpenzacionalista nézet szerint az elragadtatást a NNY előttré várjuk. Tehát nézetünk szerint az elragadtatás és Jézus második eljövetele két külön esemény, mely két külön időpontban fog bekövetkezni.

Ebben a nézetben, és a második pontban, a Gyülekezet és Izrael közötti különbségtételben éri a legtöbb kritika a diszpenzacionalizmust.

Kezdjük a vizsgálatot ez utóbbival.

Tehát a kérdés így szól: Istennek csak egy népe volt, van és lesz? Ez az ósz-ben Izrael volt, most pedig Gyülekezetnek hívják?

Exkurzus (kitérő gondolat): **vajon az ÓSZ-ben csak a tényleges hívők voltak Isten népe, vagy az egész Izrael Isten népe volt?**

(2Móz 3:7) *Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit.*

Itt és más helyeken is úgy beszél Isten Izrael egészéről, mint népéről. Márpedig biztosan nem volt mind közülük ténylegesen hívő. A Gyülekezetről viszont úgy beszélünk, mint ténylegesen újjászületett hívők összességéről, melybe a megtért zsidók és a pogányok is beletartoznak. A kérdés az, hogy miért nem tartoznak most bele a Gyülekezetbe a nem messiáshívő zsidók, ha korábban ők is beletartoztak Isten népébe?

Vagy ezzel megengedjük, hogy a csupán névlegesen keresztyének, akik nem születtek biblikusan újonnan, szintén a Gyülekezet tagjai közé számítsanak? Most nyilván az egyetemes gyülekezetről, Krisztus testéről beszélek, nem az egyes helyi gyülekezetek tagságáról, melyben természetesen lehetnek meg nem tért, névleges keresztyének is.

Exkurzus vége.

A kérdés tehát az, hogy úgy változott meg Isten népe a Gyülekezeti korban, ahogyan ez a magyarországi közlekedési társaságok egybeolvasztásával történt? Aki esetleg nem ismerik az eseményeket, az történt, hogy a kormányzat egybeolvasztotta a Pannon a Gemenc és a Kapos volánokat, és más volán társaságokat is összevont ily módon. A példánál maradva gyakorlatilag beleolvasztotta a Pannon és a Gemenc Volánt a Kapos Volánba, és DDKK-nak nevezte el. A DDKK tehát jogutódja az előző Volánoknak, és azok munkavállalói most a jogutód munkavállalói lettek. Nem szüntette meg a kormányzat az előző cégeket, nem eresztette szélnek a dolgozóit, és hozott létre egy teljesen újat, hanem új néven, de az előző eszközeivel és személyi állományával működik most az új.

Vannak, akik valami hasonló módon képzelik el Izráel és a Gyülekezet viszonyát. Régebben Isten Izráelnek hívta a népét, most gyülekezetnek hívja, amelybe Izráel mellé még becsatlakoztatott más népeket is a pogányok közül. Ahogyan nincs már Kapos Volán, úgy nincs már Izráel sem. A Gyülekezet jogutódja Izráelnek, ahogyan a DDKK a Kapos és a többi csatlakozott volánoknak.

Hamarosan rátérünk, hogy valóban ezt tanítja-e a Biblia, hogy Izráel helyébe a Gyülekezett lépett Isten tervében, vagy csak ideiglenesen lettek félreállítva, hogy majd újra foglalkozzon velük az idők végén Isten?

A szövetség teológia

Azért, hogy jobban megérthessük a kritikusok indítékait, egy kicsit foglalkoznunk kell az ún. szövetségi teológiával, ahonnan a kritikák többsége érkezik.

Nevezhető ez református teológiának is, mert a Kálvint követő teológusok dolgozták ki. Ez egyben azt is jelenti, hogy a szövetségi teológia sem túlzottan régi. Mai formája nem található meg a reformáció előtt, tehát viszonylag új szemlélet, csakúgy, mint a diszpenzacionalizmus. Erről szeretnek a szövetségi teológia támogatói elfelejtkezni.

A szövetségi teológia nem az ismert bibliai szövetségekhez kötődik szorosan, mint pl. az ábrahámi-, dávidi és más hasonló szövetségek. Érdekes módon ezek a szövetségek a korszakos teológiának fontosabb elemei, mint a szövetségi teológiának.

A szövetségi teológia kettő, esetleg három szövetségen alapul, amelyet Isten az emberiséggel kötött, de amelyek konkrétan nincsenek megemlítve a Bibliában. Csak következtetni lehet rájuk. Persze ez a következtetés ettől még lehet megalapozott.

A szövetségi teológia két kiemelkedő jelentőségű szövetséget határoz meg: a cselekedetek szövetségét és a kegyelem szövetségét. Ehhez kapcsolódik időnként még a megváltás szövetsége, amely megelőzi az első kettőt.

A megváltás szövetsége azt jelenti, hogy Isten kiválasztott embereket az üdvösségre, akiket feltétlenül üdvözít is. A cselekedetek szövetsége egyfajta fejedelem – hűbéres viszonyt jelent, ahol a király (Isten) feltételeket ajánl az alattvalóinak, melyek teljesítése fejében védelmet és javakat ígér nekik. Ez kezdődött az Ádámmal kötött szövetséggel, és tetten érhető minden további szövetségben, ahol Isten áldásokat ígér az engedelmesség fejében, és büntetést, ha megszegik a feltételeket.

Amikor Ádám elbukott az engedelmisségben, Isten egy másik szövetséget ajánlott fel, a *kegyelem szövetségét*. Isten a kegyelem szövetségében a Jézus Krisztusba vetett hit által ingyen ajánlja fel az örök életet és a megváltást a bűnösöknek (vagyis azoknak, akiknek nem sikerül eleget tenniük a cselekedetek szövetségének).

A lényeg röviden az, hogy a szövetségi teológia úgy értelmezi a Szentírás különböző részeit, mint vagy a cselekedetek, vagy a kegyelem törvénye megnyilvánulásait. Ennek alapján az egész üdvtörténet úgy tekinthető, mint a kegyelem szövetségének fokozatos kibontakozása a kezdeti stádiumtól (1Mózes 3:15) egészen a Krisztusban való beteljesedésig.

Mindebből kifolyólag, és persze még további okokból, amiket most nem tudunk megvizsgálni, következik, hogy a szövetségi teológia a diszpenzációs teológiával ellentétben nem tesz különbséget Izrael és az egyház (Gyülekezet) között. A szövetség teológia alapján Isten népe az ÓSZ-ben Izrael volt, az ÚSZ-ben pedig az Gyülekezet (amelyhez zsidók és pogányok egyaránt tartoznak). De a kettő együtt tekintendő Isten népének. A Gyülekezet nem lépett Izrael helyére; hanem a Gyülekezet Izrael és egykor meg Izrael volt a Gyülekezet. Mindenki Isten szövetséges népének a tagja, aki ugyanazt a hitet vallja magáénak, mint egykor Ábrahám.

Itt mindjárt van egy probléma, mégpedig az, hogy láttuk, hogy Isten nem csak a hívő zsidókat tekinti a népének, hanem mindenkit, aki Jákóbtól származik test szerint. Ahogyan Pál utal rá a Róma 9-ben, vannak csupán test szerinti izraeliták, és vannak az igazi izraeliták.

Róm 9:6 - 8

(6) *Nem lehet pedig, hogy meghiúsult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindnyájan izraeliták azok, kik Izraeltől valók;*

(7) *Sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik neked a te magod.*

(8) *Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígéret fiait tekinti magul.*

Ahogyan tehát Ábrahám nem minden gyermeke örökölte az áldásokat, hanem csak Izsákon keresztül, úgy a test szerinti izraeliták sem mindnyájan igazi izraeliták, vagyis nem nyernek automatikusan üdvösséget. Tehát Isten fiai az ÓSZ-ben is csak a hívő zsidók voltak, de mégis Izrael, mint nép egészében Isten népe volt.

Látható tehát, hogy ez a szemléleti különbség adja a legmarkánsabb ütközőpontot a két nézet között. **Izrael és a Gyülekezet egy és ugyanaz, vagy különbözőek?**

Mielőtt megvizsgálnák, egy gyakorlati alkalmazást szeretnék felhozni, ami megmutatja, hogy miért jelentős ez a kérdés.

Hogyan válhatott valaki Isten választott népének tagjává az ÓSZ-ben?

A testen végzett körülmetéléssel. Ezt ugye minden nyolcnapos csecsemőn elvégezték, és a felnőtteken is el kellett, ha át akartak térni a judaizmusra. Ez a magyarázata annak, hogy miért keresztelnek csecsemőket a reformátusok. Ugyanis a keresztséget a körülmetélkedés keresztyén megfelelőjének tartják, amellyel tagja lehet valaki Isten szövetségi népének. Az üdvösséghez persze meg kell majd térnie, mint ahogyan a zsidóknak is meg kellett.

Ha azonban Izrael és a Gyülekezet két külön entitás Isten tervében, akkor a csecsemőkeresztségnek nem marad igei alapja, mert jól tudjuk, hogy ÚSZ-ben

nem találhatunk semmiféle utalást arra, hogy csecsemőket, kisgyermeket megkereszteltek (bemerítettek) volna, hanem csak a hitvalló bemerítésre.

Nézzünk meg most néhány ígeverset, ami Izrael és a Gyülekezet viszonyára vonatkozik:

Gal 3:28 - 3:29

(28) Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.

(29) Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, **és ígéret szerint örökösök.**

(Ef 3:6) Hogy [tudniillik] a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és **részesei az ő ígéretének** a Krisztus Jézusban az evangélium által.

Ef 2:12 - 2:13

(12) Hogy ti, [mondom], abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek, és az ígéret szövetségétől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon;

(13) Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által.

Róm 8:14 - 8:17

(14) Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.

(15) Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptatok, aki által kiáltjuk: **Abbá, Atyám!**

(16) Ez a Lélek bizonyoságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.

(17) Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökostársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.

(Jak 2:5) Halljátok meg szeretett atyámfiai, avagy nem az Isten választotta-e ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és **örökösei az országnak**, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik?

Ezek az ígeversek az éremnek az egyik oldalát képviselik. Elmondják, hogy nincs immár különbség zsidók és pogányok között. Ha Krisztuséi vagyunk, akkor örökostársai vagyunk Isten ígéreteinek. Mi is részesülni fogunk azokból az ígéretekből, amelyeket Isten a zsidóknak adott.

(Ján 10:16) *Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol [és] egy pásztor.*

Jézus itt előre vetíti azt az időt, amelyen most mi is élünk. Amikor ezeket mondta, még nem létezett a gyülekezet, amelybe mind zsidók, mind pogányok egyenrangúan tartoznak.

Ezek az ígeversek tehát valóban azt támasztják alá, hogy a Gyülekezet most Isten népe, amibe mindazok a zsidók és pogányok beletartoznak, akik hisznek az evangéliumban, hisznek Jézus Krisztusban.

Azonban ez mégis csak egy fél igazság. Azért fél igazság, mert nem vesz tudomást olyan ígeversekről, amelyek egyértelműen a test szerinti, etnikai Izraelre

vonatkoznak. Fontos megjegyezni, hogy a Biblia (sem az ÓSZ, sem az ÚSZ) **nem használja az „Izrael” kifejezést másra, csak az etnikai Izraelre!** Sohasem használja a Gyülekezetre sem.

Jer 23:1 - 6

(1) Jaj a pásztoroknak, akik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr.

(2) Azért ezt mondja az Úr, Izrael Istene a pásztoroknak, akik legeltetik az én népemet: Ti szélesztettétek el az én juhaimat és úztétek el őket; és nem néztetek utánuk; íme, én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr.

(3) Juhaimnak maradékát pedig összegyűjtöm minden földről, amelyekre elűztem őket, és visszahozom őket az ő legelőikre, és szaporodnak és megsokasodnak.

(4) És pásztorokat rendelok melléjük, hogy legeltessék őket, és többé nem félnek és nem rettegnek, sem meg nem fogyatkoznak, azt mondja az Úr.

(5) Íme, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik mint király, és bölcsen cselekszik és méltányosságot és igazságot cselekszik e földön.

(6) Az ő idejében megszabadul Júda, és Izrael bátorságosan lakozik, és ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk!

+

Ez. 36:22-28

Itt vannak tehát olyan igeszakaszok – és más helyeket is meg lehetne még nézni – melyek világosan és egyértelműen azt mutatják, hogy Isten fog még foglalkozni a test szerinti, etnikai Izraellel és helyre fogja állítani őket. Nem mindenkit, hanem azokat, akik megtérnek majd. A lényeg azonban, hogy Isten fog még foglalkozni a test szerinti Izraellel, azok nem oldódtak fel egyszer s mindenkorra a Gyülekezetben, mint cukor a meleg vízben.

A szövetségi teológia csak úgy tudja megmagyarázni ezeket a profetikus ígéresek, ha elszellemiesíti, allegorizálja azokat. A korszakos teológia nézet használatával azonban ezek az ígéresek is beleilleszthetők a nagy képbe.

Összefoglalásul azt lehet mondani, hogy Istennek nincs két népe üdvösség szempontjából. Minden ember Ábrahám hitének példjaként térhet meg. Hinni kell Istennek, és ez tulajdoníttatik az embernek igazságul. Jelen korban minden embernek Jézus Krisztusban, az Ő váltságművében kell hinni. A zsidóknak is és a többi népek tagjainak is.

Isten azonban az etnikai Izraellel külön fog még foglalkozni az idők végén, az után, amikor majd a „*pogányok teljessége bemegy*” (Róma 11:25)

Természetesen most csak nagyon felszínesen tudtuk megvizsgálni ezt a kérdést, de úgy vélem, már ennyiből is látszik, hogy a különbségtétel Isten tervében Izrael és a Gyülekezet között, amit a korszakos teológiai nézet képvisel, az **biblius látásmód**.

A másik terület amelyen erősen kritizálják a korszakos teológiát, az a pretribulációs nézet, vagyis az elragadtatás NNY előttré helyezése és ezzel különválasztása Jézus második eljövételétől.

Itt elsősorban is azt kérdezik, hogy miért nem vélekedtek így korábbi évszázadok keresztyénei?

Nem tudom, hogy megfelelő példa-e az elragadtatás és a második eljövétel szétválasztására az, ahogyan bizonyos csillagokat látunk. Szabad szemmel egy fényes pontnak látjuk őket. De ha erős távcsővel nézzük őket, akkor némelyikről kiderül, hogy kettős csillag. Ettől megváltozik az egész világlépünk? Nem, csak jobb módszerrel többet tudunk meg arról, amit Isten már eredetileg is így alkotott meg.

A régi hívők csak Jézus egy dicsőséges visszajövetelében hittek? Lehetséges. De ez miért probléma? Ettől még ugyanúgy üdvösségük volt, ugyanúgy képesek voltak szent életet élni, engedelmeskedni Isten akaratának, mint azok, akik ezt a kérdést már „részletgazdagabban” látják. Az ószi- szentek sokkal kevesebbet ismertek meg Isten tervéből, mint azok, akik az ÚSZ idejében éltek. De ezzel nincs semmi probléma! Isten előtt nem kevesebbek ők, mint mi. Sőt, többek is lehetnek, ha jobban engedelmeskedtek az Úrnak az alapján, amit ismertek, mint ahogyan esetleg mi tesszük. **Akinek több adatik, attól több is kéretik számon!**

Mivel az elragadtatással más alkalommal már részletesen foglalkoztam, most erre nem térnék ki. Akkor megállapítottuk, noha szívesen illetik sokan olyan dehonesztáló jelzőkkel, mint „fikció”, azért ez még egy biblikus elképzelés.

A régebbi korok hívői talán azért nem gondoltak rá, mert nem is keresték. Például egy szövetségi teológusnak eszébe sem jutna ilyen feltételezés, mert azzal a szemüveggel, amellyel ő néz, nem látható meg.

Lehet, hogy láttatok már olyan tollat, amely láthatatlanul ír, csak UV fényvel lehet elolvasni. A NNY előtti elragadtatás kinyilatkoztatása mindig is benne volt az Igében, csak éppen a megfelelő értelmezési nézet nélkül nem volt felismerhető.

A diszpenzacionalizmus tartalmi részének vizsgálatából az állapítható meg tehát, hogy a nézet biblikus.

3) Lehetséges következmények

Hátra van még nézet lehetséges következményinek vizsgálata. Mit okoz az, ha a korszakos teológiai nézetet követjük.

Néhány következmény:

- A Biblia-értelmezésünk egy normál értelmezés lesz, nem allegorizáló.
- Elismerjük Izrael szerepét az utolsó időkben, és ekként tekintünk a zsidó emberekre.
- Minden pillanatban várjuk, hogy Jézus visszatérjen, és magához ragadja a szenteket. Nem számítunk még ezt megelőző eseményekre. Így mindenkor készen kell állnunk, hogy megjelenjünk az Úr előtt.

Ezek mindegyike úgy vélem biblikusabbá teszi a gondolkodásunkat és a cselekedetünket. Úgyhogy ezen a területen sem látható probléma a diszpenzacionalizmussal.

Elmondhatjuk tehát, hogy vizsgálódásunk megnyugtató eredményt hozott: a korszakos írásmagyarázati személet biblikus.